

LƯU Ý: BẢN NHẬP CHƯA HIỆU ĐỊNH – XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN

Nhật tụng Kalama – Kinh tụng trích điểm
Kinh Vô Sở Hữu – 31/12/2023

Kālāma tri ân cô Diệu Hỷ ghi chép.

Thưa đại chúng,

Chúng ta liếc vào bài kinh chúng ta thấy có nhắc đến 5 Uẩn, và 5 Uẩn thường được nhắc đến rất nhiều chỗ ở trong kinh điển. Nhiều đến mức mà mình có thể nói đó là 1 trong 10 đề tài/ từ được nhắc đến nhiều nhất trong toàn bộ kinh điển, trừ ra tạng Luật thôi, còn trong tạng A Tỳ Đàm thường xuyên nhắc, tạng Kinh thường xuyên nhắc.

Ở đây chúng ta có 2 định nghĩa về 5 Uẩn:

- Định nghĩa của học giả, của người có học A Tỳ Đàm, định nghĩa chi ly cận kề: Thí dụ, Sắc Uẩn là gì? Nói theo ATD,
  - o Sắc Uẩn = Tứ Đại + 24 sắc pháp/ Vật chất xuất sinh/ tạo ra từ 4 đại, $4+24 = 28$ là Sắc Uẩn, tức là là những thứ vật chất mắt thấy tai nghe được đến thứ không thấy nghe được, miễn là thuộc về vật chất, trong và ngoài chúng sinh được gọi là Sắc pháp. Sắc pháp đây chỉ cho Sắc Uẩn.
  - o Thọ Uẩn, theo A Tỳ Đàm = Tâm sở Thọ = Một trong các thành tố tâm lý.
  - o Tưởng = Tâm sở tưởng, một trong các thành tố tâm lý
  - o Hành = Tất cả thiện ác trong tâm lý
  - o Thức = Cái biết của 6 căn.

Đó là định nghĩa dành cho người học A Tỳ Đàm.

- Nhưng nó còn định nghĩa thứ 2, nó mang tính phổ quát hơn, nó gần gũi với nếp nghĩ của quần chúng nhân dân hơn, nó không chuyên nghiệp như cách hiểu 1.

Trưa hay, tính theo giờ Âu Châu, trong bài giảng này, tôi đặc biệt nói nhiều về cách định nghĩa 2.

Mấy người học A Tỳ Đàm lồm bồm thế nào nhảy dựng lên, ở đâu cách định nghĩa thứ 2 về 5 Uẩn. Tôi xin chứng minh. Cách hiểu về 5 uẩn, tâm sở, tâm siết tùm lum, cách đó chỉ được biết đến ở người học A Tỳ Đàm thôi.

Làm ơn nhớ dùm, bài kinh Vô Ngã Tướng là pháp thoại thứ hai sau khi đức Thế Tôn thành đạo, bài pháp thoại thứ 2 sau khi Thế Tôn thành đạo giảng cho 5 anh em ngài Kiều Trần Như, trước đó Ngài có giảng kinh Chuyển pháp luân, trong 5 vị đó chỉ có một người duy nhất là Tôn giả Kiều Trần Như chứng Sơ Quả - Tu Đà Hườn thôi, các vị kia chưa được gì hết. Phải chờ pháp thoại thứ 2 là bài Kinh Vô Ngã Tướng thì các vị còn lại mới chứng La Hán. Lúc đó A Tỳ Đàm chưa được nhắc tới. Trong bài Kinh Vô Ngã Tướng là đức Phật đã nói đến 5 uẩn: Đây các tỳ-kheo, Sắc, Thọ, Tưởng, Hành, Thức xa-gần, thô -tế, thuộc quá khứ -hiện tại – vị lai, trong – ngoài, đều không phải là của ta, không phải là ta; Nếu là ta, là của ta, thì nó phải nằm trong sự sắp xếp của ta, là ta mong muốn nó như thế nào bèn được như vậy, ta muốn nó đừng như thế kia bèn được như vậy. Đấng này, 5 Uẩn do duyên mà có, rồi cũng do duyên khiến nó thế này thế kia. Không hề có sự điều động, thu xếp, không nằm ở quyền giám sát chủ động của người nào hết.

Nhớ chỗ này.

Lúc đó 5 vị nhóm Kiều Trần Như nghe 5 Uẩn người ta hiểu nghĩa rất phổ thông, không phải chuyên nghiệp như A Tỳ Đàm sau này. Nhớ cái đó, nghĩ kỹ lại coi. Coi kỹ bài kinh đó.

Sáng nay, chúng ta sẽ học bài kinh Vô Sở Hữu. Trước khi giảng sâu vào bài kinh này, tôi giảng một vài phút về 5 uẩn trước. Có thể đó là kiểu nhập đề của tôi, người khác có cách khác.

Bài kinh Vô Sở Hữu là sao?

Chữ “Vô Sở Hữu” có 2 nghĩa:

1/ Nghĩa 1 - Vô Sở Hữu = Không có gì (Pali = ākiñcana/ ākiñcañña) = Nothing.

Nghĩa này dùng trong nhiều trường hợp trong đó có một trường hợp nổi tiếng, đó là no là tăng thiên Vô Sắc thứ 3. Trước đây vị đó chán thế giới vật chất, Sắc Thinh Khí Vị Xúc, Đất Nước Lửa Gió vị đó chán, nghĩ đến cái gì nằm ngoài vật chất. Cái gì ta? Vị đó bèn nghĩ đến Hư Không, Hư không này là hư không trong tâm thức vị ấy. Chỉ có Hư không bị vướng kẹt trong vật chất, với trình độ của một người đắc Ngũ thiên Sắc giới, khi họ nghĩ như vậy “chỉ có Hư không mới thật sự giải thoát” thì tôi nhắc lại 3000 lần với **Trình độ Ngũ thiên** nha, chứ còn tự nhiên quý vị trong room này vợ chồng con cái, ăn nhậu, tiền bạc, hưởng thụ tùm lum hết trơn thì không được, phải đắc Ngũ thiên Sắc giới. Tức là, người ta đang ở lâu 5

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ÁN PHỔ BIẾN

người ta chán, người ta mới lên tới lầu 6. Còn mình tự nhiên mình đang đứng ở dưới đất mình bắt chước người ta chán lầu 5 là chán cái gì? Người ta đang đứng lầu 5, chán lầu 5 mới lên lầu 6. Nhớ nha.

Khi người ta chán vật chất, người ta nghĩ đến Hư không; người ta đặc tầng Vô Sắc đầu tiên là Hư Không Vô Biên. Đặc tầng này xong, nếu người có huệ căn không dừng lại ở đó, người ta thấy rằng: Hư không vô biên nhưng còn bị Tâm biết, như vậy tâm mới ghê gớm hơn hư không, khi họ nghĩ như vậy, họ từ tầng thứ nhất nhảy lên tầng thứ 2 – Thức Vô Biên Xứ. Nếu họ là người huệ căn họ thấy cái này chưa phải cái cao nhất, vì sao vậy? Vì Hư Không bị Tâm Biết, mà Tâm lại bị Tâm biết, tâm này bị tâm khác biết. Như vậy, cả hư không lẫn tâm thức không có cái nào thật sự tuyệt đối, họ chứng tầng thứ 3: Vô Sở Hữu Xứ. Như vậy, ở đây phủ nhận cả Hư Không lẫn Tâm thức luôn.

Như vậy chữ Vô Sở Hữu = Không có gì, ám chỉ Thức và Hư không.

2/ Trong bài kinh này, Vô Sở Hữu = Không thuộc chủ quyền/ownershipless. Là sao? Bài kinh phi chủ quyền, vô chủ quyền. Bài kinh này rất sâu. Đối với tôi, nếu kinh sách cháy hết, chỉ còn lại bài kinh này cũng có thể nói Phật giáo còn miếng quan trọng. Bởi vì ngoài Phật giáo ra, tất cả tôn giáo, học thuyết, chính trị, triết học, tư tưởng,... gì đi nữa đều bị vướng kẹt trong ý niệm Tôi & Của Tôi. Có người không kẹt trong tiền bạc kẹt trong tình cảm, không kẹt trong tình cảm thì kẹt trong quyền lực, không kẹt trong quyền lực thì kẹt trong tiếng tăm. Tiền bạc, tiếng tăm, tình cảm, cái cuối cùng họ kẹt là sự hiện hữu của thân xác, hình hài này. Cũng ham sống sợ chết. Bao nhiêu người nói dóc, tui không màng gì hết, tui sống bằng tâm rộng rang, nói dóc vậy chứ còn họ nghe nói ung thư là họ run bắn lên. Nhớ nha.

Cho nên, mình phải nhớ kỹ. *Nước biển chỉ có một vị là mặn, lời Phật dạy chỉ có một vị giải thoát, phải buông cho bằng sạch.*

Buông có 2 cách:

- (1) Buông tương đối = Sống nơi nào đó một thân một mình, trì trai, giữ giới, niệm Phật, tu thiền.
- (2) Buông tuyệt đối = Thấy rằng, ngay chuyện bậy bạ là chuyện cần bỏ, chuyện tu hành đang hoàng là chuyện cần làm không phải cái để tự đắc tự hào. Ngày xưa mình buông chuyện thế tục là phải buông, tới hồi tu ba mớ, học giáo lý ba mớ, giữ giới ba mớ, ngồi thiền ba mớ thấy mình hay, là mình buông cái này bắt cái kia. Người tu phải đạt cái buông thứ 2 mới đúng = Thấy rằng, ác nên tránh. Nhưng mà chuyện tránh ác cũng không có gì hay, nó là chuyện nên làm, mà chuyện đó không có gì hay; thiện nên làm nhưng cũng không có gì hay. Nên làm thì làm thôi, chứ thấy không có gì hay.

Tại sao nó quan trọng? Quan trọng chứ. Các vị tướng tương đi. Mình ở nhà thì nhà dơ mình phải quét, cơ thể mình dơ thì mình đi tắm, mình đói thì mình lăn xuống bếp kiếm gì mình ăn, sau vườn mình thấy có hoa nhiều cắt mớ đem vô chung trong nhà,... tất cả những chuyện đó đều là chuyện bình thường. Chuyện nên làm. Chỉ có người tâm thần hạng nặng mới đi ra hàng xóm khoe: Tui mới tắm, hôm qua mới quét nhà tui thấy tui hay quá, mới hút bụi, mới nấu cơm nè, trong xóm có ai được như tui không? Tui nấu cơm đó. Tui biết nấu cơm, biết tắm rửa, biết đánh răng, biết súc miệng, ngủ tui biết mắc màn, biết giăng mùng, biết giữ, biết lót, biết trải nệm, biết tắt đèn, biết khép cửa sổ, kéo rèm,... tui phải nói tui hay thiệt, chỉ có thằng khùng mới vậy thôi. Đó là chuyện nên làm không phải chuyện hay ho để đi khoe.

Buông có 2:

- (3) Buông cái bậy bạ không cần thiết.
- (4) Buông thứ 2 mới ghê = Ngay trong chuyện hay ho làm được biết là chuyện nên làm, cần làm, phải làm, chứ ngoài ra nó không có gì cho mình tự đắc tự hào hết. Phải như vậy mới là cái buông rốt ráo. Đạt cái buông thứ 2 mới có thể dẫn đến giải thoát toàn diện, triệt để.

Đằng này mình buông chuyện đời dính chuyện đạo: Mặc được y rách thấy hay, không giữ tiền thấy hay, ở chỗ vắng vẻ hay, ngồi thiền ngày 6 tiếng 8 tiếng thấy hay, dòm mấy thằng khác như mấy con dòi là thua. Vậy là chưa được.

Đức Phật dạy trong bài kinh này nói gì? Ngài nói: 5 Uẩn không phải của mình. Khi nó không phải của mình thì nó không phải là mình, không phải của mình. Mọi thứ phải quan sát nó như quan sát một người khác. Cái đó kinh nói.

Ở đây, đức Phật dạy: Vị tỳ-kheo quan sát thân tâm, danh sắc này mình nhìn nó thiện ác buồn vui với tất cả sự khách quan trung thực bình thản như người nằm quan sát người khác đang ngồi, người ngồi quan sát người khác đang đi, một người đang đi quan sát người khác đang đứng ... Mình chỉ nhìn người ta với tất cả sự khách quan trung thực, và bình thản. Mình phải có khả năng đó.

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐỈNH – XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN

Hôm nay gọi thời mạt pháp vì người hiểu bài kinh không còn nữa. Nó nghe bài kinh nó không hiểu: Ủa, thân này của tôi, buồn vui này của tôi, mà giờ bắt tôi nhìn nó như nhìn người khác là sao? Rồi, xong. Nó xong là xong chỗ đó.

Bài kinh sâu ở chỗ này: Anh phải có khả năng nhìn anh như anh nhìn một người khác. Như một nhà thơ nói: ta nhìn em như nhìn thấy quê hương mình. Mình nhìn cái này mình thấy cái khác. Khi mình bị vướng kẹt trong đây là Tôi, của tôi, Tôi là, Tôi có cái này cái nọ là chết rồi. Vì đó phải nhìn mình như nhìn một người khác, như nhìn cái gì bên ngoài. Thì lúc đó nó mới tránh 2 chuyện:

- (5) Không còn tiếp tục thích,
- (6) Không còn tiếp tục bất mãn.

Khi không còn cái để thích thì không còn cái để bất mãn. Khi không còn cái gì ghét thì ta mới thật sự không bị khổ. Vì khổ là phải sống với cái mình ghét. Còn mình không còn cái ghét nữa thì ok.

Tại sao mình bị bệnh mình đau khổ gấp triệu vị thánh? vì vị thánh chỉ đơn giản biết rằng khối tứ đại này đang có vấn đề, người biết đạo thì không có tự sát, đùng, không để mặc cho nó chết một cách vô lý, thế là vị thánh vẫn phải đi chữa trị, nhưng chữa thì chữa, sống được thì sống, hết duyên thì đi. Vị đó coi như công việc, giống như thầy mở công tắc đèn thấy cái đèn nháy nháy, thò tay chỉnh chỉnh chút xíu mà thấy nó “bụp” tắt luôn tìm mình nhẹ nhàng mình tháo mình liệng thôi, đặng này đối với thân xác này mình đâu coi nó như vậy.

Mình đối với thân xác này đâu coi nó như vậy, mình đặt hết mọi niềm tin yêu, tín nhiệm, dẫu yêu, đam mê, đấm đui, trông cậy, hi vọng dồn hết mọi thứ vào cho nó cho nên nó có bề gì mình chịu không nổi. Chỉ cần nghe ung thư là mình chết điếng.

Cho nên, khi nhìn nó như nhìn một cái gì khác bên ngoài mình thì từng bước, từng bước, chứ không phải một cái rẹt đâu. Nếu chứng thánh mới cái rẹt chứ còn chưa chứng thánh thì phải đi từ từ khi nó bớt cái thích = bớt cái ghét = bớt khổ. Hết thích = hết ghét = hết khổ. Đó là luật, công thức rất khoa học, hoàn toàn có thể chứng minh bằng toán abc. Rõ ràng như vậy.

Giờ mình quay lại 5 uẩn.

Ngài dạy, cái gì không phải của mình mình buông đi bớt khổ. Vì sao? Không phải của mình nó nằm ngoài quyền chủ động, giám sát của mình. Mình không thể chủ động giám sát, giàn xếp nó mà mình ôm nó mình chỉ khổ thôi. Các vị nghĩ sao? Nếu ăn rồi các vị cứ nhìn qua nhà hàng xóm, ước rằng: Thăng nhỏ phải mập chút, con nhỏ đó phải ốm hơn chút, con nhỏ nọ phải trắng hơn chút. Mà nhà của người ta. Mà theo luật pháp mình cũng đâu có đụng được tới người ta. Mình chỉ ngồi đây mình mong thôi: mong cho cái nhà bớt xanh chút, bớt vàng chút, mong cho con nhỏ đó giờ nó cao chút, mong con nhỏ đó nó đẹp hơn chút. Các vị nghĩ các vị có làm được không? Không làm được. Mà cái gì không phải của mình mình đặt vào đó quá nhiều trông đợi và hi vọng thì chỉ có chết thôi.

Vợ chồng mình nói là của mình, của ở đâu? Chỉ có của trên tờ giấy hôn thú, của pháp luật, chỉ có 2 chỗ đó thôi, về mặt pháp luật và trên tờ giấy chứ quý vị nói với tôi “của” là của cái gì? Nói cha mẹ, con cái, là cha tui, mẹ tui, con tui, em tui,... chữ của là một chữ rất quan trọng.

Của = 1/ do mình nghĩ. 2/ do những giá trị mặc định của pháp luật và xã hội. Thế là ta bèn có chữ “của” chứ chữ “của” ở đâu nó ra? Các vị nghĩ lại coi. Các vị nói ông xã của tui, của nằm ở đâu? Giờ ông thương người đàn bà khác chữ của này phai phôi, nhạt nhòa, mĩa mai, chằm biếm lảm; ông lăn đùng ra chết thì chữ của còn không? Bà vợ mình cũng vậy. Mình nói của tôi, mà bà lăn ra chết, thì cái của còn không? Cái chết đâu cần lâu, 15 phút là xong cái chết rồi. Sống thì lâu chứ chết lẹ lắm.

Cho nên, mình nói của, của ở đâu? Một đời mình muốn bỏ mấy chục năm xác định chữ của, mà mất nó có mấy phút, 15 là tôi nói lâu. Chỉ vài phút là chữ “của” bị giải quyết triệt để, toàn diện, mất chừng 2 phút là xong chữ của rồi. Trong khi để tìm nó, để xác định nó thì rất lâu. Một con nhỏ lạ hoắc, một thằng lạ hoắc mà mình muốn xác định nó là vợ mình, chồng mình thì nhiều khê lắm. Phải qua nhiều công đoạn lảm, thủ tục tùm lum hết. Chứ giờ muốn nó hết là của mình dễ ẹc.

Khi có nắm níu cái không thuộc về mình chỉ có khổ.

Ở đời nó có 3 chuyện:

- (7) Chuyện của trời: Mong cho đừng nắng nữa, đừng mưa nữa, đừng gió nữa, nắng gió, mưa sương, cây cỏ, đất đá, vũ trụ,... là chuyện của trời, chuyện của thiên nhiên mà giờ mình mong nó thế này thế kia, mong vậy chỉ có khùng thôi chứ không ai can thiệp của của trời hết.
- (8) Chuyện của đời: Mong cho mọi người biết thương nhau, mong cho trái đất này thành thiên đường, mong cho đừng có dịch bệnh/đói nghèo/ chiến tranh, mong cho cây cỏ hoa lá được phát triển tươi tốt, lúa thóc trúng mùa, mong cho mọi người đừng ai bị bệnh....

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN

(9) Chuyện của mình: Mong mình trẻ hoài, khỏe hoài, đẹp hoài, giàu hoài, sống hoài, thiện hoài,...mình dò trong chuyện của mình, mình làm được bao nhiêu chuyện? Trẻ hoài được không? – Không. Đẹp hoài được không? – Không. Giàu hoài được không? – Hơi khó. Khỏe hoài được không? Không. Sống hoài được không? – Không. Như vậy, cuối cùng, những chuyện đó là chuyện tào lao, chuyện đó mình không thể nào sắp xếp được; Tiếp theo, mình vui hoài thì mình muốn mình vui hoài được không? Cũng không. Cuối cùng, có cái hi vọng mình làm được đó là mình thiện hoài. Mình sống lành hoài, sống thiện hoài, sống đạo hoài chuyện này ít nhiều mình còn thò tay can thiệp được, mà ít nhiều thôi nha. Còn mấy vụ trẻ hoài, khỏe hoài, đẹp hoài, sống hoài là nó chỉ có thẳng khùng mới mong cái đó.

Như vậy, mình ngồi chột lại vấn đề đức Phật dạy trong bài kinh này: Cái nào con can thiệp được thì con mới ra tay, cái gì ngoài khả năng can thiệp mà con càng cố gắng thì con càng chết thời, chỉ có khổ thôi. Ngài dạy mình sống khôn chút. Cái gì của mình? Toàn bộ vũ trụ, vô lượng vũ trụ, tất cả chúng sanh gom gọn chỉ có 5 uẩn.

Giờ tôi mới định nghĩa chữ uẩn theo nghĩa thường thức.

1/ **Sắc uẩn là gì?** Tất cả những gì thuộc về vật chất trong và ngoài ta. Tất cả những gì thuộc về hình hài này này hoặc là đối tượng của mắt thấy, tai nghe, mũi ngửi, lưỡi nếm, thân xúc chạm, tất cả mấy cái đó đều là vật chất hết; Nói như vậy có nghĩa là trong và ngoài mình, cái gì là vật chất là Sắc uẩn hết. Bởi vì, một là cái gì cấu tạo nên hình hài này là là Sắc Uẩn, vật chất – hiểu rồi. Bên ngoài thì sao? Bên ngoài ta, cái gì mắt ta thấy, tai nghe, mũi ngửi, lưỡi nếm, thân xúc chạm cũng là Sắc uẩn luôn, trong A Tỳ Đàm gọi là Sắc cảnh Sắc, sắc cảnh thanh, sắc cảnh khí, sắc cảnh vị, sắc cảnh xúc.

2/ **Thọ Uẩn là gì?** Là đời sống cảm xúc của mình: Vui, buồn, khó chịu, thọ lạc, thọ khổ, thọ xả, thọ hỷ. Dễ chịu của thân, A Tỳ Đàm gọi là Lạc; Dễ chịu của tâm A Tỳ Đàm gọi là Hỷ. Đây là một cách nói, đây là một trong nhiều định nghĩa, chứ đừng nghe vậy nổi điên lên, Sư sao định nghĩa chữ “lạc” kỳ vậy. Chữ “Lạc” có 2 trường hợp: Có trường hợp Lạc của thân, có trường hợp lạc của tâm. Có trường hợp chữ lạc chỉ cho thân thôi. Như vậy mình nói gọn lại đi.

Thọ uẩn = tất cả cái gì thuộc về cảm thọ, khó chịu, dễ chịu của thân, tâm. Đời sống của chúng ta đầu là một con chó, một con heo, cho đến một ông hoàng bà chúa, có ai tách rời đời sống khỏi cảm xúc không? - Không có. Từ con lợn đến con chó, ông hoàng bà chúa, ông già 90 tuổi đến đứa bé 2 tuổi. Đời sống mình luôn gắn liền với cảm xúc, khó chịu, dễ chịu.

Vì đi tìm cái dễ chịu chuyện gì ta cũng làm. Vì chạy trốn cái khó chịu, chuyện gì ta cũng làm.

Nghe cái đó bà con không tin nhưng tôi nói cái này thì tin này, tại sao mua cái nhà ở đó mà không mua cái nhà ở đây kia? Vì mua cái nhà này thấy vui hơn. Tại sao đi xe này không mua hiệu xe kia? Vì xe này thấy vui hơn. Tại sao cưới người này không cưới người kia? Vì mình thấy ở gần người này mình thấy vui hơn. Đâu ai cưới đưa về làm cho mình khổ, mình buồn đâu. Đứa con nít, tại sao nó khóc? Tại nó đang bị cái gì đó làm cho nó khó chịu. Tại sao nó cười? Tại vì nó được gì đó nó cười, nó đang nằm trên nôi đó nha, mà nó đã vật lộn, nó đã chung chạ, nó đã cọ xát, nó đã đối mặt với những cảm xúc.

Vì không hiểu Phật pháp cho nên chạy trốn cảm xúc này, đầu tư cảm xúc kia. Và, để hoàn tất chuyện đầu tư và chạy trốn này chuyện gì ta cũng làm, bậy cỡ nào, ác cỡ nào, bất thiện cỡ nào, làm tuốt: lừa đảo, lật lọng, gian trá, trộm cướp, giết người, tham nhũng, hối lộ, gian thương, hại người bất chấp quả báo, bất chấp nước mắt máu lệ người khác miễn sao mình thấy dễ chịu là được. Chỉ riêng Thọ Uẩn nó lớn như vậy. Tức là mình luôn sống với nó, vì nó chuyện gì mình cũng làm hết.

Sắc Uẩn cũng vậy. Để bảo vệ Sắc uẩn, để nuôi lớn Sắc uẩn chuyện gì mình cũng làm hết. Đã vậy, ăn rồi đam mê Sắc Uẩn, đam mê hình hài này chưa đủ, còn đam mê hình hài bên ngoài nữa.

Thọ Uẩn cũng vậy, ăn rồi cứ đi đầu tư, cảm giác này cảm giác kia.

3/ **Tướng Uẩn** = Tất cả những gì thuộc về hồi ức, kiến thức, kinh nghiệm, khái niệm, mặc định, ước lệ. Nói gọn, tất cả những gì thuộc về hồi ức, kiến thức, kinh nghiệm. Mà toàn là những thứ mặc định không. Cái đó được gọi là Tướng Uẩn.

Thí dụ, tại sao người Nhật ăn được món đó, mặc kiểu đồ đó; người Tàu, người Do Thái, người Campuchia là Tướng Uẩn. Sao mình kêu màu xanh, màu đỏ, mà không kêu màu trắng là Tướng Uẩn. Cái gì thuộc về kinh nghiệm, kiến thức, hồi ức thông qua những giá trị mặc định của bản thân và của mọi người được gọi là Tướng Uẩn. Tại sao cái đó mình gọi là vuông mà không gọi là tròn? Tại sao cũng vuông mà đứa kêu ca-rô, đứa kêu square, đứa kêu lập phương, đứa kêu vuông, tại sao vậy? Tại sao Pháp kêu caro, Mỹ kêu square mà Tàu kêu lập phương, người Việt kêu vuông. Cũng cái hình đó mà mỗi đứa kêu một cách. Rồi đứa có học hình học định nghĩa vuông là sao, chữ nhật là sao, tròn là sao, số pi là sao,

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐỊNH – XIN TRÁNH IN ẮN PHỔ BIẾN

bán kính là sao. Tất cả những cái này được gọi là những giá trị mặc định, những ý nghĩa mặc định, những khái niệm mặc định, nó thuộc về kiến thức, hồi ức, kinh nghiệm trường lớp dạy cho mình, sách vở dạy cho mình, xã hội dạy cho mình, gia đình dạy cho mình, chúng sinh dạy cho mình, cuộc đời dạy cho mình, trên tất cả, gom hết thành nền tảng nhận thức riêng mình, trên nền tảng riêng mình ấy ta nhìn cuộc đời thông qua Tường uẩn.

Như vậy, được gọi là một chúng sinh gồm có cái đầu tiên là:

- (1) Hình hài – vật chất
- (2) Đời sống cảm xúc
- (3) Đời sống hồi ức, kinh nghiệm, kiến thức.

4/ Hành Uẩn = Khía cạnh Thiện - Ác.

Vị A La Hán còn Sắc uẩn giống như mình vậy đó. Ngài có hình hài mây chực ký như mình. Thọ uẩn (cơ thể lúc dễ chịu có lúc khó chịu, tâm có lúc vui lúc xả, ngài không có ưu nhưng có xả, có hỷ). Như vậy vị A La Hán giống mình chỗ nào?

- (10) Sắc uẩn - giống.
- (11) Thọ uẩn – giống.
- (12) Tường uẩn – giống. Vị A La Hán đi trên đường gặp vũng sinh cũng tránh, vì trong đầu ngài cũng ghi nhận đây là vũng sinh y như mình. Mặc dù, cần thì Ngài quán đây là 4 đại nhưng đó là trong nhận thức sâu sắc nhưng trong đời sống thường nhật thì gặp đồng sinh, đồng phân ngài vẫn tránh như thường, chứ không phải nói đây là 4 đại rồi đạp cái bẹp, nói tui là A La Hán. No. A La Hán y như mình, thậm chí sống thông minh hơn mình, sống cẩn trọng hơn mình nữa, nhưng không có chấp thôi.

Như vậy, vị A La Hán Sắc Uẩn giống mình, Thọ uẩn giống mình, Tường uẩn giống mình nhưng Hành Uẩn thì khác.

Hành uẩn của mình là khía cạnh đầu tư thiện ác. Mình là người phàm mình nhìn vào bụi hoa hồng mình có 2 thứ hành uẩn:

- (1) Sân
- (2) Tham

Nhìn cái gai mình khó chịu, nhìn cái hoa mình đam mê.

Vị A La Hán thì không, ngài nhìn cái gai ngài không sân, nhìn hoa ngài không tham. Được tặng hoa ngài không tham, bị đạp gai ngài biết đau nhưng ngài không sân.

- (13) Nhìn hoa không tham nhìn gai không sân là bước một.
- (14) Được tặng hoa không tham, bị đạp gai không sân là bước hai.

Vì sao? Vì ngài thấy rất rõ điều ngài tin, ngài tin rất rõ điều ngài thấy, khi ngài xác định mọi thứ là vô ngã vô thường, mọi thứ do duyên mà có, có rồi mất đi. Mọi thứ chỉ là một khối tổng hợp của các thành tố, và ngài tin chắc chắn 1000% như vậy. Chứ còn mình học vẹt, học kết thôi, cho nên dựng chuyện mình vẫn khổ. Nhưng ngài ngài thấy một cách rất ráo. Giống như nhiều lần tôi ví dụ, mình đang yêu đương đấm đuổi một người nào đó mà khi điều tra mình biết chính xác đây là em gái ruột của mình, anh trai ruột của mình bị thất lạc thì lúc đó tình kia nguội liền. Hoặc mình yêu đấm đuổi một người mà biết người này là người chuyên giới là nó nguội liền. Mình đam mê đồng hồ Rolex mình biết chính xác đây là đồ giả là tự nhiên cái tham nó giảm đi. Mình nghi ngờ thằng đó cạy cửa trộm nhà mình nhưng khi xác định chính xác thằng đó không làm chuyện đó thì cái giận đó hết liền. Mình nghe con nhỏ đó giạt chồng mình nhưng khi mình xác nhận bằng chứng không phải nó thì chỉ cần xác định như vậy thì con nhỏ đó vẫn hình hài đó nhưng lúc bấy giờ mình không còn giận nữa. Chứng đạo là như vậy.

Chứng đạo là khi xác định không có gì tham thích, không có gì để ghét sợ thì bèn thanh thản, dừng dừng, an lạc; an lạc không phải vì có cái gì, mà vì buông đi sự nặng lòng trước đây. An lạc là chỗ đó, chứ không phải là có cục gì đó làm mình mát lạnh. No. Cái an lạc là vì xác định kẻ thù bấy lâu nay không phải là kẻ thù, kẻ làm mình đấm đuổi đê mê không đáng để mình đấm đuổi, đê mê. Người con gái mình đấm đuổi đê mê thật ra là con trai, hoặc đó là đứa em gái ruột mình bị thất lạc; hoặc là thấy xác trôi sông nghĩ má mình nhưng xác định không phải má mình, xác ai không phải xác má thì mình thấy khỏe rồi. Thì cái nhẹ đó nó đến không phải được cái gì mà buông được hiểu lầm.

Nhớ cái này nha.

Như vậy, Sắc – Thọ - Tường – Hành (Khía cạnh thiện ác)

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ẮN PHỔ BIẾN

Hành Uẩn = Thái độ, phản ứng tâm lý của mình trước cảnh đời.

5/ Thức Uẩn= Cái biết của 6 căn : Mắt thấy, tai nghe, mũi ngửi cái đó được gọi là Thức uẩn. Phần này vị A La Hán giống mình y chang.

Vị A La Hán chỉ có chỗ khác mình ở Hành Uẩn thôi. Vị đó đối với cuộc đời cái gai và hoa ở cái nhìn rất ráo các ngài thấy nó giống nhau.

Trong room nhiều người nghe điên lắm, sao giống nhau được? Giống là giống vậy nè. Giống không phải là các ngài lấy hoa bóp trong lòng bàn tay, lấy gai bóp trong lòng bàn tay coi giống nhau, không phải.

Giống = Thấy nó không liên quan gì tới mình, biết gai làm mình đau, biết màu hoa đẹp nhưng lòng vô cảm. Nó không bị xi nê gì. Như nãy tôi ví dụ : Cũng cái xác đó biết không phải mẹ mình thấy nhẹ liền. Cũng người con gái đó biết con trai chuyển giới về không tương tư nữa, có mưa chập nhưng về thấy nhẹ liền; Trong đời tôi có rất nhiều lần tôi mong tôi hiểu lắm, giá mà chuyện này trong giấc chiêm bao tôi rùng mình tôi tỉnh dậy hoặc là mình mong ước gì chuyện này do mình hiểu lắm, có nghĩa nay mai mình tỉnh ra nó hết. Thí dụ như vậy đó.

Khổ ở chỗ là không bao giờ mình mong mình sai hết, lúc nào mình cũng nghĩ mình đúng. Đã vậy mình luôn luôn đi tìm một niềm tin yêu, tin nhiệm, tin cậy, ở những cái không thể nào tin được. Có nghĩa là lòng luôn luôn nghĩ, giao phó, trông đợi những cái không kiểm soát được rồi trách gì mà tại sao tôi khổ. Bởi vì nói huých toẹt ra, các vị trong room có quyền thắc mắc: Thằng cha này không biết tu hành cái gì nãy giờ nói toàn giọng thất nhân. Tôi nói thật, làm ơn thông minh một chút, làm con người một chút đi. Tui là ai kệ tui nhưng nghĩ coi tui nói điều đó coi có phải như vậy không?

Giờ đi tìm cái mình thương, xác định cái mình thích chỉ thêm khổ thôi. Vì sao?

(15) Muốn không được là khổ,

(16) Muốn phải đi tìm đem về là khổ khác,

(17) Đem về giữ không được nó lại là khổ khác. Giữ không được có 2: (1) nó bỏ mình, nó bê, nó hư, nó lìa xa, nó dối gạt, nó phụ rẫy (2) mình bỏ nó = mình chết/ mình chán mình không thích nó nữa cũng là cách mình bỏ nó

Các vị tưởng tượng một món đồ/ con người mà muốn không được, khổ cái này dễ hiểu; đi tìm nó là cái khổ - hiểu ; Tìm được rồi phải giữ đừng để mất lại là cái khổ. Mà giữ không được là khổ. Mình nổi khùng chán cũng là khổ.

Chán có 2: Chán của người ly dục, ly tham, buông bỏ nó khác cái chán của kẻ tiếp tục muốn sở hữu, muốn hưởng thụ chẳng qua bây giờ không thích món này nữa, thế là chán đi tìm cái khác thế nào. Tin tôi đi. Cái chán này không xài được, cái chán này không phải cái chán của người tu.

Cái chán của người tu là do nhận thức rất ráo, họ buông. Họ buông rồi không đi tìm cái khác tương đương. Cái buông đó mới đúng.

Còn cái này nói tôi chán bả, chán ông, tưởng sao, mình chán là bởi vì có điểm nào đó bất đồng trong suy nghĩ, trong đời sống, trong nhận thức, trong cách làm việc, thế là mình chán. Tưởng sao mình chán, kiếm thằng khác, con khác, thì như vậy, cái chán đó không phải là cái chán của người tu. Đó là cái chán của con khi buông cái này bắt cái kia, bỏ nhánh này, chụp cành nọ thôi.

Cho nên, bài kinh sáng nay, nếu nói cho nó rất ráo là một đời nói chưa hết. Tôi chỉ chốt mấy cái thôi:

(18) Cái gì không phải của mình, buông được thì buông.

(19) Buông được bao nhiêu bớt khổ bấy nhiêu.

Bởi vì sao? Nó không phải là mình, nó không phải của mình, cho nên chuyện mình nắm nó chỉ thêm khổ thôi. Vì mình không giám sát được, mình không điều động, không thu xếp được.

Tôi nói trắng ra luôn, nói rất là đời.

Có gì khổ cho bằng yêu một cô vũ nữ. Đèn vũ trường cháy lên, nhạc vũ trường nổi lên là nó là người của thiên hạ, mà mình nhiều lắm tới mình nhìn nó thôi, mình kêu 1-2 ly mình uống, vỗ tay, thêm sàu thôi. Bởi vì, mình nghĩ làm sao mình đem nó về được, đó là vũ nữ mà. Nếu không thuộc về 100, 1000 thằng đàn ông đâu là vũ nữ. Mà khi thuộc về mình nó không còn như vậy nữa, vì thuộc về mình nó phải mặc quần ống thấp ống cao, rồi phải về nhà làm nội trợ thì đâu còn bóng dáng vũ nữ nữa. Mình yêu nó là vì nó nhảy từng bước chân của nó, đèn màu, ánh sáng, âm thanh,... thì những cái đó cộng lại mình mới yêu nó được. Còn đặng này, mình đem nó về mà nó trật tùm lum hết. Thứ nhất, mình không đem được ánh sáng vũ trường, âm thanh vũ trường, không khí vũ trường mình đem về không được; và trên hết, áo quần, những

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ẢN PHỔ BIẾN

bước nhảy nhót tung tăng, lá loi, gọi cảm mình đâu đem về nhà được; Khùng hay sao tự nhiên đem về nhà con vợ tối ngày mặc ba đồ đầm nhảy mình coi. Cái đó có ba trợn không?

Thế là, yêu đằm thế gian, yêu đằm 5 uẩn y chang như yêu vũ nữ, y chang như yêu một cái mà mình biết suốt kiếp không tài nào thuộc về mình. Nhớ cái đó. Nó rất là quan trọng.

Một người con gái đàn ông có tánh lẳng là mình đã không nên rở tới, đừng nói là vũ nữ.

Vạn pháp hữu vi, 5 uẩn, 12 xứ, 18 giới,... là một thứ cực kỳ lẳng lơ, cực kỳ lẳng loạn, khả năng lang chạ cực lớn, nó luôn thuộc về người khác, nó luôn luôn thuộc về phương trời khác, nó luôn sẵn sàng nằm trong vòng tay lạ.

Hãy nhớ lời của tôi.

Có gì đại đột cho bằng đem trao tim mình cho kẻ như vậy? Gọi là ngu hết cỡ.

Mệt rồi. Ok. Giờ cái thân này tôi xác định không phải là thân của tôi, nó báo tôi biết là nó sắp mệt. Chúc các vị một ngày vui. Hẹn Chủ Nhật tuần sau./.